

Arvo Peteri

s. 06.06.1926
k. 16.05.2008

Toukokuun puolivälin jälkeen tuli suruviesti Muurolasta, joka kosketti meitä pystykorvamiehiä syvältä. Viesti kertoi, että Arvo Peteri on siirtynyt sen suuren selkäpilkotuksen taakse, jolta paluuta ei ole.

Yksin asuvaa Arvoa kohtasi kotonaan sairaskohtaus ja vasta seuraavana päivänä hänet löydettiin tajuttomana. Apu tuli tähän tilanteeseen liian myöhään ja hän kuoli samana päivänä Lapin keskussairaalassa.

Tieto Arvon äkillisestä poismenosta oli aikaisemmasta sairastelusta huolimatta yllättävä. Olimmehan juuri helmikuun pystykorvasta lukenet Urpo Kainulaisen kirjoittaman ansiokkaan artikkelin kuntoutuneen Arvon kennelurasta. Ehkä tämä osaltaan sai meidät uskomaan, että hyväähän hänelle kuuluu, mies elää ja voi hyvin. Mutta toisin oli säädetty.

Arvoa voidaan pitää yhtenä maamme merkittävimmistä pystykorvamiehistä, jonka merkitys eritoten Lapissa oli poikkeuksellisen suuri. Hän oli jo 50-luvulla käynnistämässä täkäläistä pystykorvatoimintaa kasvattajana ja koetoimintaan perehdyttäjänä. Kennelurasta tuli pitkä ja menestykseläs.

Meille ystäville poikkeaminen kylässä Arvon punaisessa tuvassa oli aina mieluisa kokemus. Tapahtuipa se vain käymäselältä tai yökylässä. Itse isäntä oli jo portailla vastassa toivottamassa vieraansa tervetulleeksi. Sisällä sitten tuli tunne, että tultiin pyhäkköön, pystykorvamiehen pyhäkköön. Seinillä, hyllyillä, kaapeissa ja joka puolella tupaa oli palkintoja, kunniakirjoja ja muistoesineitä isännän pitkän kenneluran varrelta. Arvohan oli "raatimies" ja niin

sitä illan ja yönkin aikana raatailtiin pystykorva-asiat jälleen kerran kuntoon.

Tarvittiinpa Arvon tietämystä myös ratkomaan pienimuotoisia kiistoja, joita pystykorvamiehillekin joskus syntyi. Niihin hänellä oli useimmiten lääke, jolla sopu syntyi. Varsinkin Länsirajan pystykorvamiehillä oli erimielisyyksien synnyttyä tapana todeta, että kilhautammapa Arvole ja kysymmä siltä. Kun kilhauteettiin ja ratkaisuehdotusta kysyttiin ja se saatiin, niin syntyi sopukin.

Arvo oli tinkimätön yhden rodun mies, kansalliskoiramme suomenpystykorva oli hänen koiransa. Hänellä oli synnynnäinen koiramiehen silmä havaitsemaan pystykorvan ulkomuodosta olennaisen. Tämä auttoi myös omien koirien valinnassa. Hyvät siitoskoirat yhdistettynä runsaaseen tietämykseen käyttöpuolelta siivittivät Rajakirakan kennelin kasvatit kovaan maineeseen.

Meille laajalle ystäväjoukko jäi Arvosta erittäin myönteinen kuva rehtinä, suoraselkäisenä suomenpystykorvamiehenä.

Arvo saatettiin haudan lepoon Rovaniemellä 31. toukokuuta sukulais- ja ystäväjoukon saattamana.

Väärtisi Antero Kerkelä